Stripmaandblad f 1,25 NR.4

BRAMMETJE FOK

en de TOVERLANTAARN

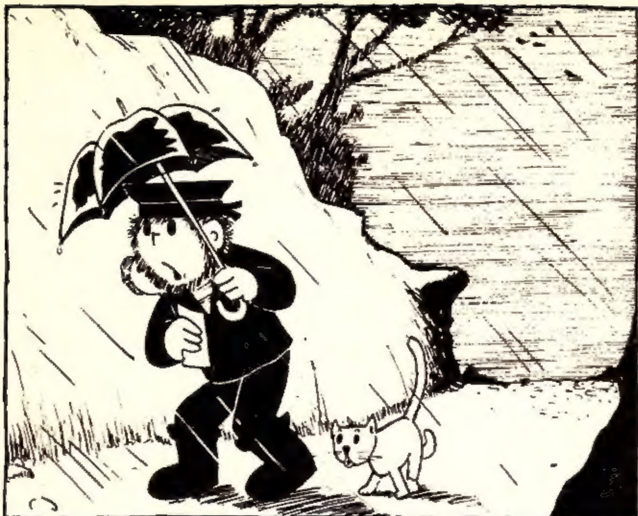
NR. 4

BRAMMETJE FOK
en de TOVERLANTAARN

Tekst: Cor Dokter

Tekeningen: Bart v. Leeuwen

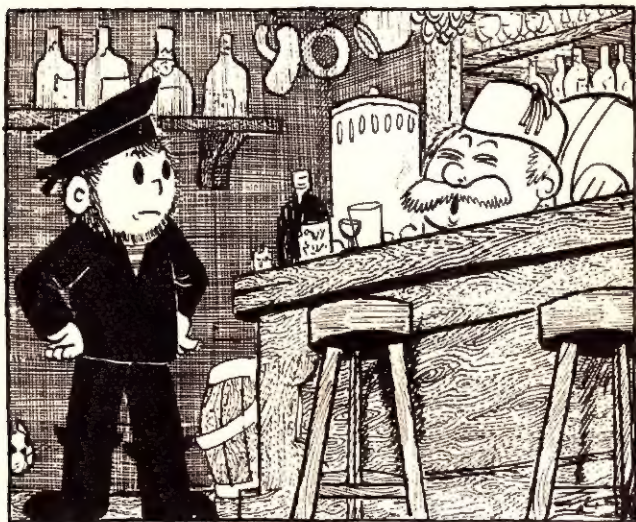
1. Zwoegend door het rulle zand en optornend tegen regenvlagen, die de paraplu teisterden, liepen Bram en zijn vrienden bij het vallen van de avond door een eenzame streek.
"Ik begrijp er niets van", zei Bram. "In die brief stond duidelijk, dat we een nieuwe opdracht zouden krijgen in de herberg, waar de heks uithangt. Maar als ik had geweten, dat die herberg zo ver weg zou zijn, was ik er met dit weer misschien niet eens doorgegaan. Wie verwacht er nu een herberg in het

eenzaamste gedeelte van de streek? "
Hoewel hij het zijn vrienden niet wilde bekennen begon Bram zich langzamerhand af te vragen, of hij toch niet de verkeerde weg had genomen.
Maar Karo ontdekte met zijn scherpe blik plotseling een lichtje tussen het geboomte.
"Ik zie daar wat, dat zou best die herberg kunnen zijn."
"Laten we het hopen", zei Bram en hij versnelde de pas. "Dan kunnen we eindelijk wat warms drinken en ons drogen."

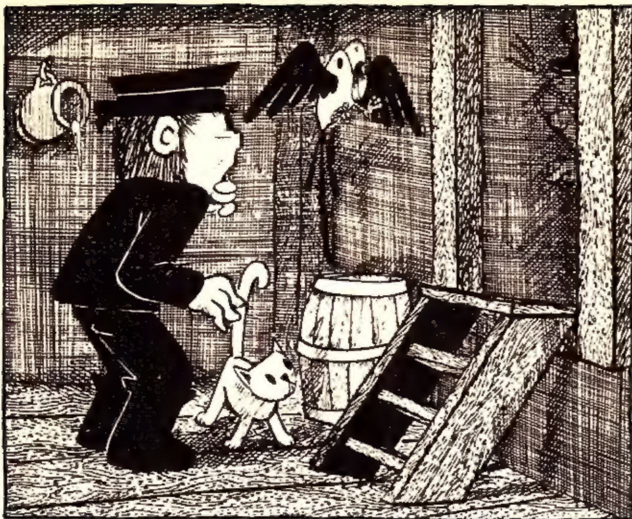

2. Het was inderdaad de herberg die zij zochten. Dat was te zien aan het uithangbord, dat kraakte en piepte in de windvlagen, die rond de herberg speelden.
"De heks, net zoals in de brief stond", zei Bram. Hij aarzelde even, voordat hij naar binnenging, want de hele omgeving was eng en griezelig en hij vond het nog altijd raar, dat een herberg gebouwd werd op een plek, waar nooit klanten zouden komen. Maar dan drukte hij vastberaden de klink omlaag.

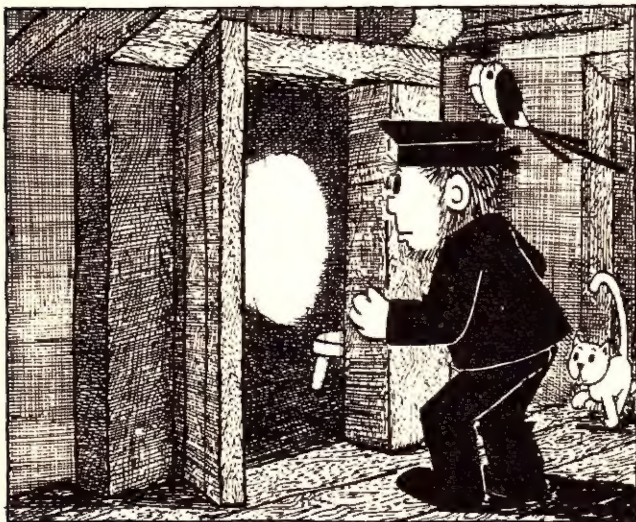

De herberg zag er van binnen ook niet naar uit, dat er veel bezoekers kwamen. Er hingen spinnewebben en stof lag duimendik op de glazen en flessen.

Met zijn hoofd op de tapkast lag 'n man te slapen, die waarschijnlijk de waard van dit vreemde cafeetje was. Hij ronkte luid en blies daarbij wolkjes stof vooruit. Net wilde Bram hem wakker maken, toen een stem uit de duistere diepten hem zei:
"Niet doen, Bram Fok. Laat hem maar slapen."

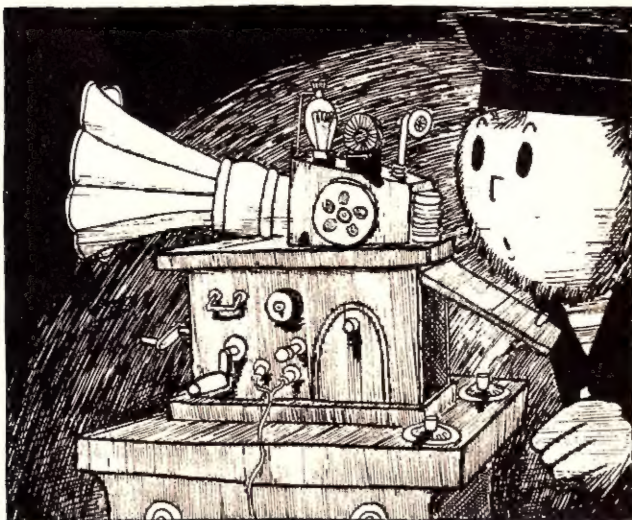
3. Vliegensvlug draaide Bram zich om. Bovenaan de trap, achterin de herberg, stond een figuur, die zij in het schemerduister nauwelijks konden onderscheiden. Zijn stem was droog en kraakte net als het uithang-bord aan de voorgevel.
"Maak de waard niet wakker, hij zou er van schrikken, want er komt hier nooit een klant. Ik ben de man, die u die brief schreef met het verzoek hier te komen."
"Voor een opdracht", zie Bram nadrukkelijk.

"Natuurlijk. Kom in mijn kamer en denk om uw hoofd. . . de balken zijn laag."
De man was hen al voorgegaan, toen onze vrienden zijn kamer naderden. Door de open deur keken zij nieuwsgierig – en een beetje huiverig ook – naar binnen. De kamer was donker op een helderlichte cirkel na, die door een sterke lamp in een donker toestel op de muur werd geworpen.
Het beviel Brammetje helemaal niet.

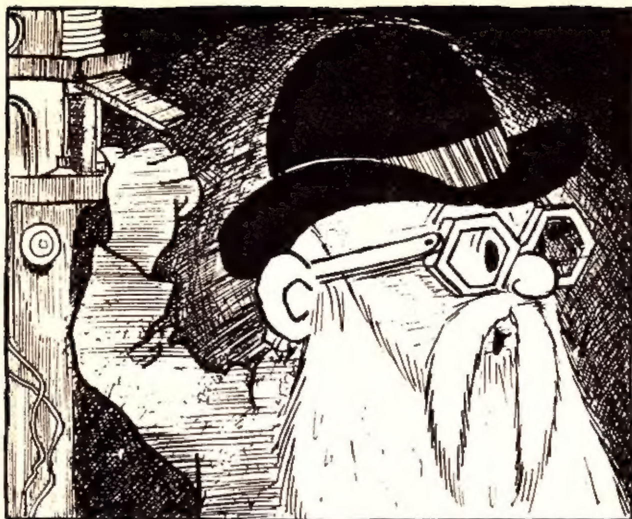

4. In de cirkel van licht trad de bewoner van de kamer, die Bram nu voor de eerste maal goed kon onderscheiden. Het was een hoogst eigenaardig mannetje, dat zo klein was, dat zijn baard de bodem raakte. Handenwrijvend wachtte hij hen op.
"Kom d'rin, kom d'rin, het is hier beter dan buiten, hihihi."
Bram verloor geen tijd met praatjes. Hij kwam de kamer binnen en vroeg: "Kan het gewone licht niet aan? "

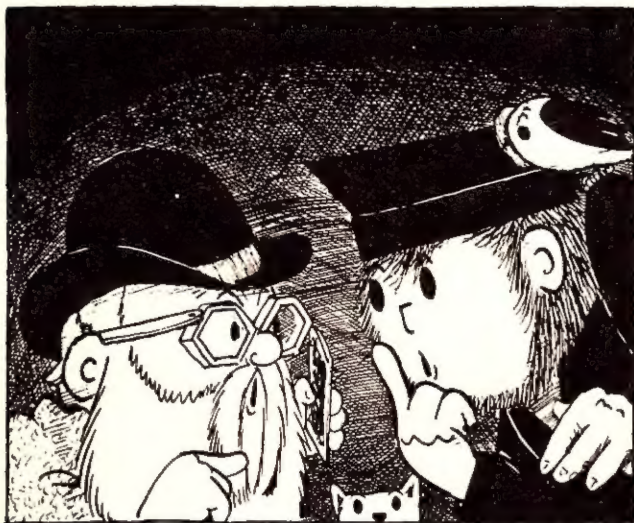

"Nee, nee, nee, alleen mijn uitvinding geeft licht", zei de man en Bram zuchtte. Hij had ervaring met uitvinders, dat gaf altijd narigheid.
"Uitvinding? " herhaalde hij twijfelend. "Het lijkt meer op een ouderwetse toverlantaarn."

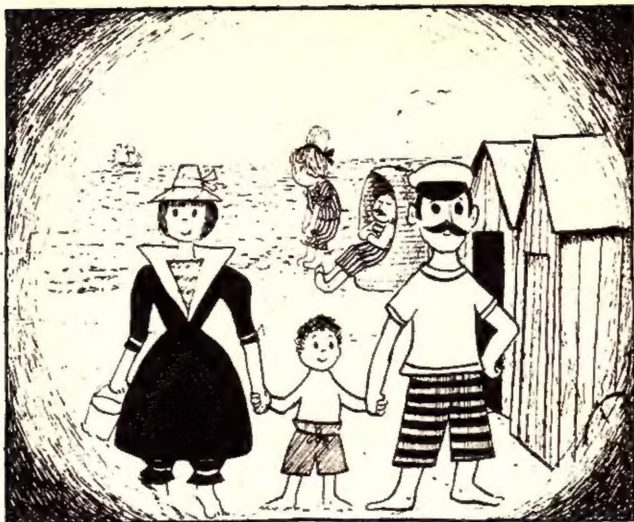
"Maar het is toch heel wat anders", zei de uitvinder. "Ik wil dit apparaat testen, maar het eist een man met moed. Jij bent de moedigste man, waarvan ik ooit heb gehoord. Dus moet jij het doen.

5. De uitvinder toonde een doos met lantaarnplaatjes en giechelde weer op zijn vreemde manier.
"Jarenlang heb ik aan deze uitvinding gewerkt, maar nu geloof ik, dat ik er ben. Met dit toestel, Bram, dat jij toverlantaarn noemt, kan ik allerlei plaatjes van landschappen op de muur laten verschijnen."
"Dat is toch niets bijzonders? " vroeg Bram.
"Nee, maar wat wel nieuw is. . . je kunt zo vanuit deze kamer dat landschap binnenstappen. En dat moet jij voor me doen, Bram. Jij en je vrienden. Ik zal er

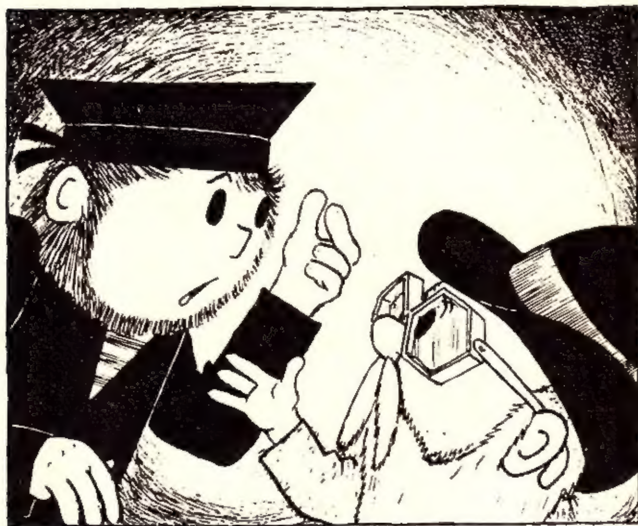

heel goed voor betalen."
Onwillig haalde Bram de schouders op.
"Waarom doet u het zelf niet? "
"Omdat iemand het apparaat moet bedienen," zei de uitvinder. "Wie zou het apparaat kunnen repareren als ikzelf in het plaatje zat en niet terug kon komen? "
"Zie je wel, het is levensgevaarlijk", riep Karo en Bram was het met hem eens. Tot de uitvinder het eerste plaatje op de muur liet verschijnen. . .

6. Het was een vrolijk strandtafereeltje, dat door de toverlantaarn op de muur werd zichtbaar gemaakt. Er waren veel mensen, in ouderwetse strandkledij, en lieftallige jongedames waren op de achtergrond nog net zichtbaar.

"Stap maar door de muur. . en u bent aan het strand", zei de uitvinder vriendelijk. Karo wilde Bram nog tegenhouden, maar deze was door dit plaatje tot andere gedachten gekomen.

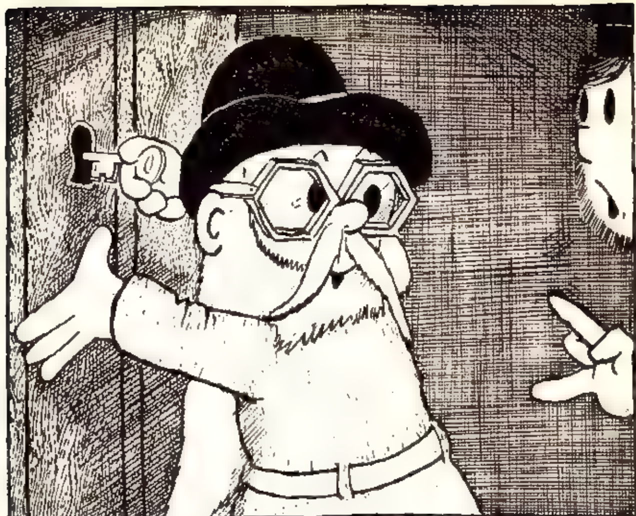
"Ik kan het allicht uitproberen", zei hij nadenkend. "Na al die regen kan ik een beetje zon wel gebruiken. Maar kan het echt? Ik bedoel. . . die muur is toch stevig en plat. Hoe kan ik er nu doorheen stappen? "
"Dat is mijn geheim", zei de uitvinder en zijn ogen fonkelden vreemd achter zijn brilleglazen. "Stap er binnen en ik kan u altijd weer terughalen."
Langzaam liep Bram naar de muur toe. Karo en Tutu volgden hem.

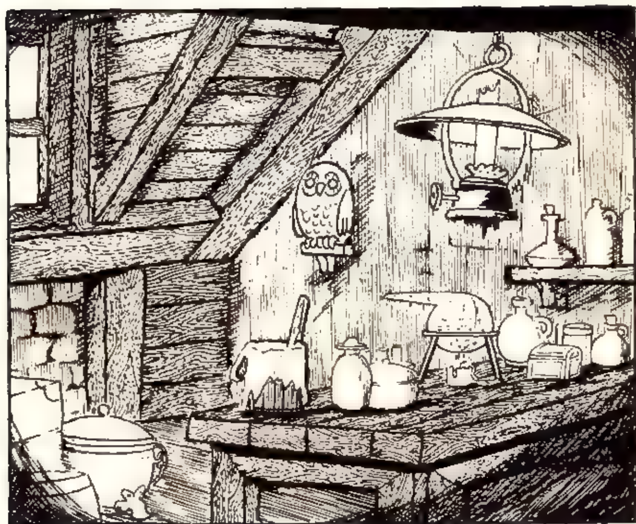
7. Tot op het laatste moment geloofde Bram, dat het onmogelijk zou zijn om dóór de muur heen het landschap binnen te stappen. Maar het ging. Zó uit de kamer van de uitvinder stapte hij de wereld van het lantaarnplaatje in, waar het warm was en levendig druk.
Het was een oud plaatje geweest en de mensen liepen er dus ouderwets gekleed bij, maar Bram viel niet op want de zeemanskleding was in al die jaren niet erg veranderd. Hij kwam al spoedig in gesprek met een alleraardigste jongedame en hij begon langzaam de uitvinding zéér geweldig te vinden.
Ook Karo en Tutu waren snel verzoend met de won-

derlijke gebeurtenis, die hen aan dit aardige strand had gebracht. Ze luisterden mee, terwijl Brammetje met de jongedame praatte.
"Waarom gaat u niet mee naar het landhuis van mijn ouders? " vroeg het meisje. "Dan kunt u een maaltijd gebruiken en. . ."
Het laatste hoorde Bram niet meer want hij scheen eensklaps met geweld te worden weggetrokken en voor de ogen van het meisje verdween hij met zijn vrienden uit het beeld.
"Zeker geen honger", dacht de jongedame beledigd.

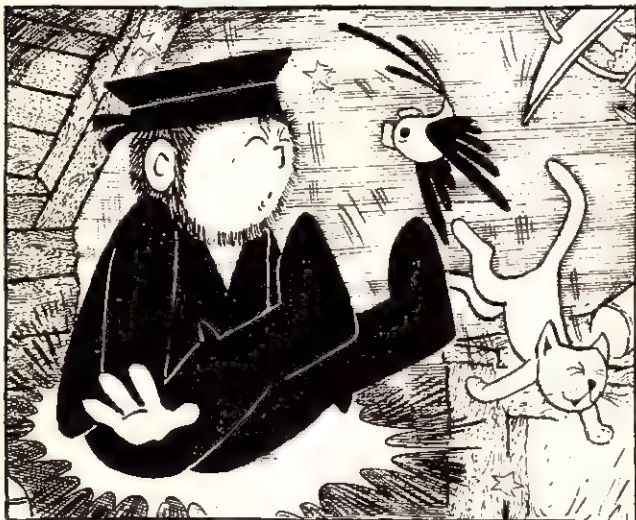
8. Met een plof was Bram weer terug in het kamertje van de herberg, waar de uitvinder het lantaarnplaatje had laten verdwijnen, waardoor onze vrienden van het strand waren weggerukt.
"Gelukt! " riep de uitvinder. "Nu kan iedereen naar warme landen reizen zonder reisbureaus, van de ene minuut op de andere."
"Was dat de bedoeling van je uitvinding? " vroeg Bram. De uitvinder schudde het hoofd en projekteerde een

ander plaatje op de muur.
"Dit, wat je nu ziet, is de werkplaats van een alchemist, een zekere Magistra. Je weet dat een alchemist een man was, die goud kon maken. Het geheim van Magistra om goud te maken is verloren gegaan. Maar door dit plaatje kan ik jou in zijn werkplaats brengen. Bram. . . een stap door de muur en je bent eeuwen terug! Jij moet erheen en jij moet voor mij het recept halen om goud te maken."
"Ik denk er niet over", zei Brammetje snel.

9. De uitvinder keek er wel van op, dat Bram de formule voor het goudmaken niet wilde gaan halen, maar Bram hield voet bij stuk.
"Ik ben geen dief, en ik ga van die meneer Magistra niets stelen, wat hem toebehoort."
"Maar je moet! " riep de uitvinder.
"En wat ga je dan doen? Goudmaken? " riep Brammetje bitter. "Goud heeft de mensen alleen maar ongelukkig gemaakt. Nee, als je het wilt hebben, ga je zelf maar."
"En wie zegt me dat ik terugkom? " riep de uitvinder.

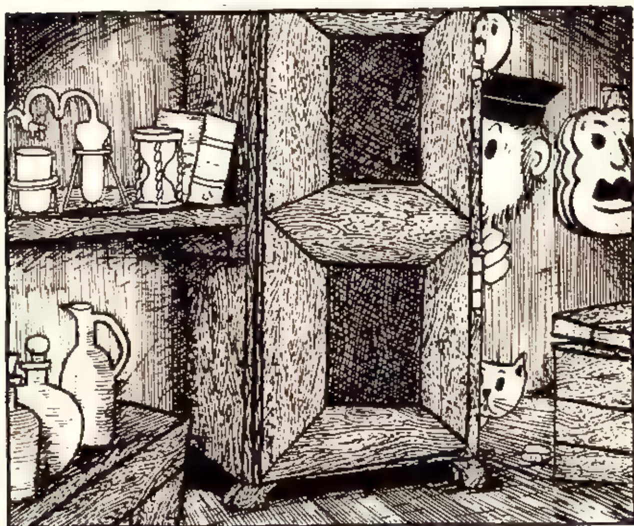

"Ik ben geen held, maar jij wel."
"Dat kan wel zijn, maar wat jij wilt is geen heldendaad maar diefstal," zei Bram. "Ik weiger".
Hij sloeg de armen over elkaar en de ogen ten hemel. En ook Karo en Tutu keken ferm. Maar de uitvinder zag, dat zij juist voor het plaatje in de muur stonden en eer zij wisten, wat hij van plan was, had hij ze alle drie een geweldige zet gegeven, waardoor zij door de muur heen de andere wereld binnen vielen. En zonder hulp van de uitvinder konden ze niet terugkeren!

10. Woedend was Bram Fok op de uitvinder, die hem en zijn vrienden op een valse manier in de alchemistenkamer had geduwd. Maar hij kon nu niet terug; hij moest hier blijven totdat de uitvinder het licht van de toverlantaarn zou doven.

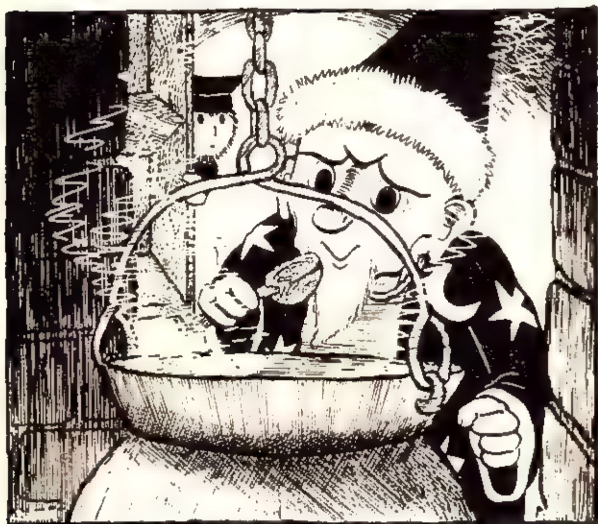
En het was wel duidelijk, dat de uitvinder dat pas zou doen als Bram het geheim van het goudmaken had gestolen. . .
Karo keek huiverend om zich heen.

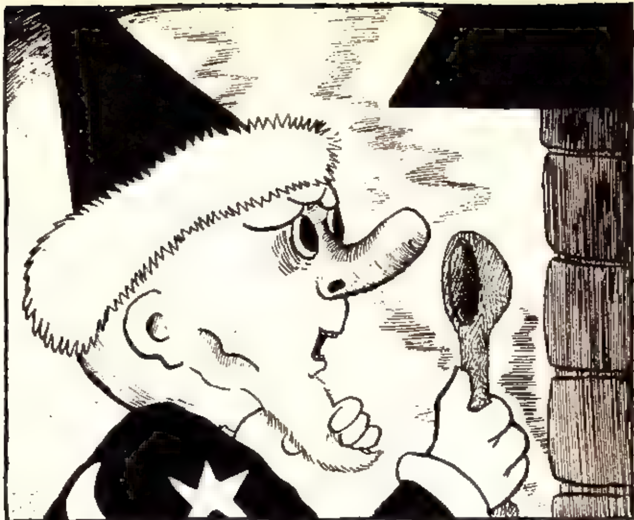
"Griezelig hier", zei hij fluisterend. "Die Magistra is vast een tovenaar. . . het ziet er allemaal spookachtig uit. Het is niet te hopen, dat hij ons hier vindt."
Nauwelijks had hij het gezegd of een sloffende voetstap werd hoorbaar. Snel duwde Bram zijn vrienden achter een kast.
"Zou het die Magistra zijn? " vroeg Karo.
"Sssst. . ." zei Bram en hij keek om het hoekje. Piepend en knarsend ging een deur open. . .

11. Magistra trad binnen en hij was precies zo gekleed, als je je van een oude tovenaar in vroeger eeuwen voorstelde. Hij had geen onvriendelijk gezicht, maar zijn ogen waren hard en stekend: geen gemakkelijk heerschap, als je ruzie met hem zou krijgen. Achter de kast keken Bram en zijn vrienden ademloos toe, hoe de man – zacht in zichzelf mompelend – een ketel water aan de kook bracht, waarin hij allerlei schepjes van dit en schepjes van dat gooide. Kleine rookwolkjes kringelden omhoog, de schoorsteen in. Was

het goud?
Bram wist het niet zeker, maar hij vermoedde wel, dat de grote Magistra juist bezig was met het laten sudderen van een nieuwe portie goud. Maar hij ging weer twijfelen, toen hij de ander een beetje zag proeven van het brouwsel in de pan.
"Hm. . . er kan een tikje zout bij", zei de tovenaar en nu kreeg Bram sterk het idee, dat er een afschuwelijke toverdrank werd gemaakt, waarmee mensen – en zeelieden – in kikkers of muizen konden worden veranderd.

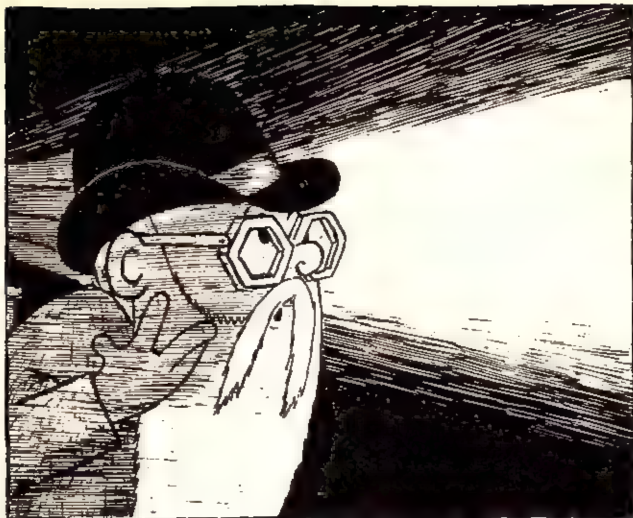

12. Opnieuw proefde de tovenaar nauwkeurig. Deze keer nam hij wat meer dan de eerste maal en ieder ogenblik verwachtte Bram, dat Magistra eensklaps in een leeuw of een witte duif of een driekoppige hond zou veranderen.
Groot was zijn teleurstelling, toen hij Magistra hoorde mompelen:
"Een lekker soepje, al zeg ik het zelf. Dat gaat er wel in, in deze tijd van het jaar."
Het was dus helemaal geen toverdrank, maar een dood-

gewone soep. Bram was er bijna door beledigd. Daar had hij zich voor niets allerlei wonderen voorgesteld.

Onverschillig keek hij toe, hoe de tovenaar naar een glazen bol liep, waarin ook iets borrelde en pruttelde. Toen hij Magistra een kommetje zag pakken meende Bram het alweer te begrijpen. Ook dat zou wel iets van gortepap wezen.
Maar er gebeurde iets, waarvan Bram de mond openviel. . .

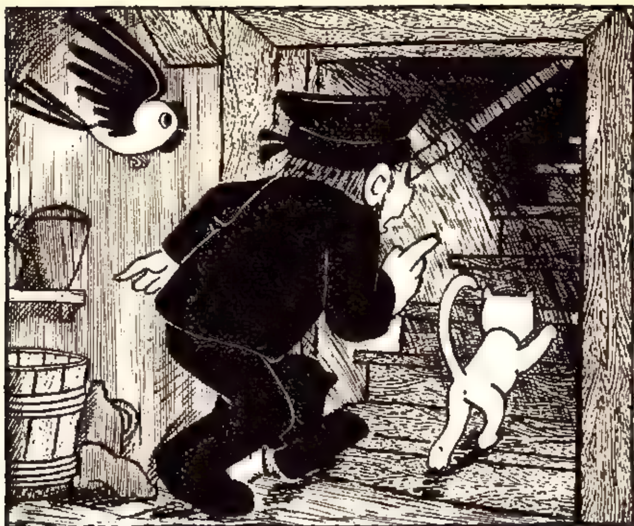

13. Op de muur van zijn kamer in de herberg zag de uitvinder alles, wat in de geheime vertrekken van goudmaker Magistra gebeurde. Net zo min als Bram geloofde hij, dat er op dit moment iets belangrijks te gebeuren stond. Hij was ernstig teleurgesteld, maar wilde toch het beeld nog niet uitschakelen, waardoor Bram zou terugkeren. Eerst moest en zou hij de formule hebben om goud te maken. En alleen Bram kon hem die leveren.
Magistra schonk de inhoud van een glazen bol in

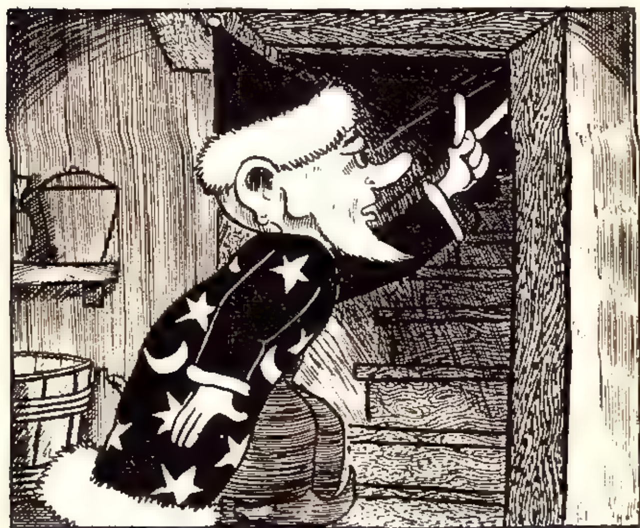
het kommetje, dat hij gepakt had. En voordat je de tijd had om met de ogen te knipperen veranderde het steen van de kom in. . . zuiver glanzend goud.

De uitvinder in de herberg gaf een schreeuw van opwinding, maar dat kon Magistra niet horen. Maar Bram had op hetzelfde moment ook deze schreeuw gegeven. . . en hij stond zo dicht bij Magistra, dat deze het wel moest horen. Karo kromp in elkaar van schrik.

14. Het was Brams geluk, dat de goudmaker Magistra door die onverwachte schreeuw zo schrok, dat hij even als een stenen beeld bleef staan. Dat korte oponthoud gebruikte Bram om er razendsnel vandoor te gaan, in een huis waar hij nog nooit eerder was geweest. Met grote sprongen stormde Bram een trap op en ook Karo en Tutu wachtten de boze bui van de man, die over zulke wonderlijke krachten beschikte, niet af.

Magistra begon aan de achtervolging, maar haast scheen

hij niet te hebben. Er lag een spottend lachje op zijn lippen, toen hij zich onder aan de trap opstelde en een paar vingers bezwerend uitstak. Hij mompelde enkele spreuken, die geschikt waren om indringers in huis tegen te houden. Het was heel lang geleden, dat hij ze had gebruikt, want zijn huis was gevreesd en niemand waagde het meer er ongevraagd te komen. Maar het geheugen van Magistra was uitstekend en zijn spreuken werkten nog net zo snel als in zijn jonge jaren. . .

15. Nadat Magistra onder aan de trap zijn vreemde spreuken had uitgesproken wenkte hij rustig met de wijsvinger. . . en op dat stille bevel kwamen Bram en zijn vrienden weer aanzweven. Machteloos tegenover de toverkracht van de goudmaker.
Voor Bram en Karo was dat zweven een vreemde gewaarwording, en voor Tutu eigenlijk ook, al was hij het vliegen wel gewend.
"Laat u ons dadelijk neer", zei Bram bevelend. Hij

verwachtte niet, dat Magistra daaraan voldoen zou, maar de goudmaker zei meteen: "Heel goed, net zoals gewenst" en hij knipte met de vingers.
De bezwering werd ogenblikkelijk opgeheven en Bram en zijn vrienden bonkten op de grond. Voordat zij zich van de klap hadden hersteld trok Magistra met de vinger een cirkel in het stof van de vloer.
"Nu zijn jullie in mijn macht. Buiten deze cirkel kan je niet komen", zei hij en dat wilde Bram wel eens zien !

16. Wie een zeeman in de maling wil nemen, dacht Bram moest vroeger opstaan dan die meneer Magistra met zijn sterrenjurk. Het was niet mogelijk, dat iemand je kon tegenhouden door alleen maar om je heen een cirkel in het stof te tekenen.
Strijdlustig kwam hij dus naar voren. . . maar hij deinsde terug toen zijn hoofd tegen een onzichtbare muur stootte. Karo, die met Bram was meegekomen, deed een stukje lager dezelfde ervaring op. En Tutu bonkte onzacht tegen een onzichtbare bovenkant toen hij langs die zijde wilde

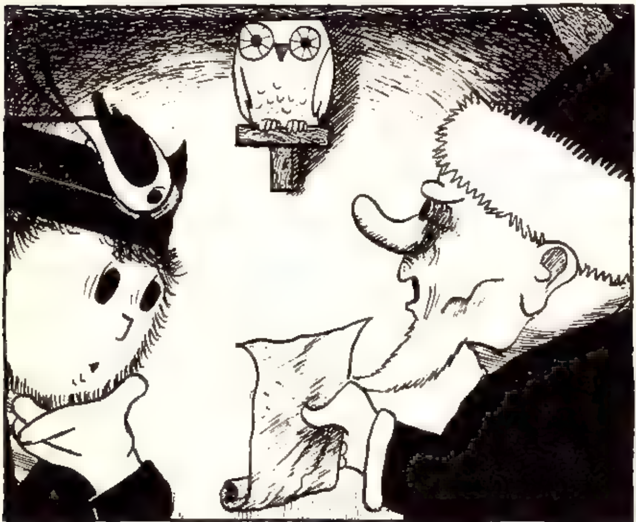

wegkomen.
Magistra lachte onplezierig.
"Jullie dachten zeker, dat jullie weg konden komen? Zelfs nadat je hebt gezien hoe ik uit het goudgele graan goud weet te maken? "

"Daar mag zeker niemand een graantje van meepikken", zei Bram hatelijk.
"Als je brutaal wordt. . ." De goudmaker hield dreigend de vuist.

17. Bram beheerste zijn woede, want hij bereikte er niets meer door Magistra kwaad te maken. Hij vertelde eerlijk, hoe hij hier was gekomen en de uitvinder, die dit allemaal in zijn toverlantaarn zag gebeuren, zat zich te verbijten van woede. "Alles verklikken, hè? " gromde hij. "Maar als je die formule niet terugbrengt, Bram Fok, kom je zelf ook niet meer in deze tijd terug."
Plagerig toonde Magistra een stuk perkament aan Bram. Dit is het, wat je wilde. Maar je kunt er niet bij. En je

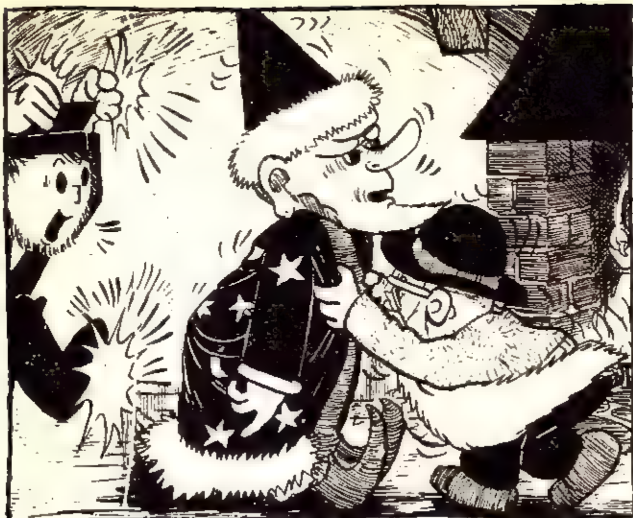
krijgt die formule ook niet."
"Maar dan kom ik nooit meer terug in mijn eigen tijd", zei Bram wanhopig.
"O, dat zou ik niet op mijn geweten willen hebben", zei Magistra. "Maar voor ik je vrij laat vernietig ik het geheim van het goudmaken. Die formule is in andermans handen te gevaarlijk." Hij liep naar het vuur. . . en dat was teveel voor de uitvinder die in de herberg toekeek.

18. Trillend van zorg en opwinding zag de uitvinder, hoe Magistra met de kostbare formule naar de vlammen van het open houtvuur liep. Nog even maar, en het geheim van het goudmaken zou voor altijd verloren gaan.
De uitvinder vergat alles.
"Nééééé. . .! " riep hij luidkeels en dwars door de muur heen liep hij de wereld van het lantaarnplaatje binnen om Magistra te beletten de formule in het vuur

te werpen.
Geen moment dacht hij eraan dat er nu niemand was om het licht van de toverlantaarn uit te doen. . . en zolang het plaatje op de muur werd zichtbaar gemaakt was er geen kans om uit de eeuw van Magistra naar de eigen tijd terug te keren. De uitvinder was er nu net zo goed een gevangene van die vroegere wereld als Bram en zijn vrienden.

19. Voordat het perkament met het geheim van het goudmaken in de vlammen zou vallen stormde de uitvinder op Magistra af en hij gaf hem een klap, die de wonderdoener ondersteboven wierp.
Duizelig bleef Magistra tegen de wand zitten, onmachtig om iets te doen. De uitvinder greep met een kreet van triomf de kostbare formule. . . en Bram, die al eerder had ondervonden wat het betekent om in een onzichtbare kooi te worden opgesloten, kon niet helpen ! Maar daar dacht Bram niet aan op het moment, dat de uit-

vindt de formule stal.
Automatisch deed Bram een stap naar voren. . . en toen hij allang met zijn hoofd tegen de onzichtbare wanden van de onzichtbare kooi had moeten stuiten. . . gebeurde er niets!
"Hé. . . ik ben vrij. . ." zei Bram en Karo merkte zeer verstandig op, dat door de val van Magistra ook diens toverkracht gebroken moest zijn. Hij wilde zo snel mogelijk weg, maar zo kon Bram de goudmaker niet achterlaten.

20. Met een paar klopjes op het hoofd en een slokje water bracht Bram de goudmaker weer helemaal tot bewustzijn.
"Dank je wel. . . dank je wel", zei Magistra moeilijk. "Ik voel me zo zwak. . . ik voel me zo vreemd. . . ik geloof, dat ik geen greintje toverkracht meer in mijn vingers heb. En die man, die man die me ondersteboven wierp. . . die heeft mijn formule om goud te maken, nietwaar? "
"Hij heeft 'm", zei Bram.
"Dat is verkeerd", zei Magistra. "Het is niet goed als dat

geheim in verkeerde handen valt. . . wil je die man gaan pakken? "
Bram beloofd het, en de uitvinder had intussen allang begrepen, dat hij achtervolgd zou worden. In vliegende haast bladerde hij een toverboek door, dat hij in de boekast van Magistra had gevonden en hij mompelde:
"Goud. . . goud. . . niemand mag me dat afpakken. . . Ik moet ze tegenhouden, ik moet ze stoppen, als ik maar iets kon vinden en. . . ah! "
Zijn vinger wees een korte spreuk aan.

21. Gnuivend en genietend herhaalde de uitvinder de woorden, die in ouderwetse letters bovenaan de bladzijde van het toverboek stonden vermeld: "Hoe muren te laten instorten, eerste manier." De uitvinder strekte de handen in de aangegeven volgorde en begon de spreuk na te prevelen, die in het boek vermeld stond.

"Bonk", hoorde hij en één steen viel uit de muur. De uitvinder schraapte zijn keel. Hij was niet onte-

vreden met het resultaat van zijn eerste spreuk, maar als hij Bram Fok wilde tegenhouden zou hij aan één steen niet voldoende hebben. Vast en zeker had hij te zacht gesproken. . . hij zou de spreuk nu luider laten klinken en zijn vingers wat krachtiger strekken. Zijn stem schalde door de ruimte en het was voor hem de hoogste tijd, want Bram stormde al op de deur van de kamer af, waarin de uitvinder met de spreuk tot halverwege was gekomen. . .

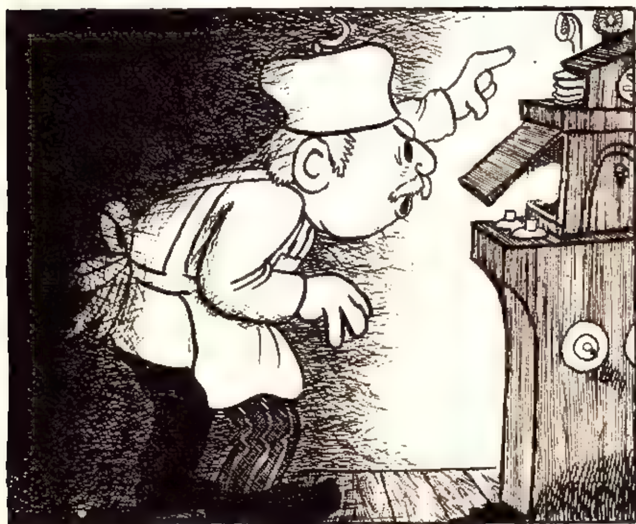
22. Op het moment, dat Bram de deurknop wilde pakken stortte de muur met een donderend geraas in. In een wolk van puin en stof deinsde Bram achteruit. Hij hoestte en kochte en wreef zich het gruis uit de ogen.
"Dat heeft die uitvinder gedaan", zei hij met grote stelligheid.
"Hij heeft ons de pas afgesneden. Wij kunnen niet meer bij hem komen."

"Maar hij niet bij ons", zei Karo gniffelend.
Die waarheid drong ook tot de uitvinder door, die zichzelf door het instorten van de muur in de kamer had opgesloten. En hij kon alleen in zijn eigen wereld terugkomen in de kamer van Magistra, waar hij door het lantaarnplaatje was gekomen. Als dat niet gebeurde. . .
Een rilling ging door hem heen. Hij viel op de knieën en begon als een razende te graven om een opening in het puin te maken, dat hijzelf had veroorzaakt!

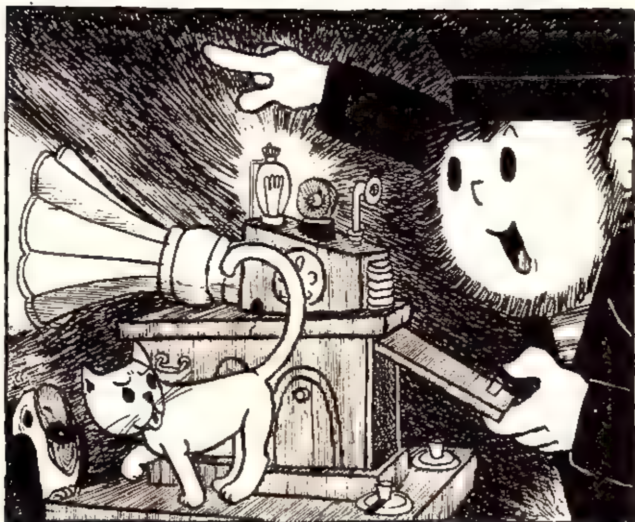
23. Bram keerde terug bij Magistra.
"Het is helemaal mis", zei Bram treurig. "De uitvinder zit achter zijn eigen puin gevangen, en wij zijn weer gevangen achter het lantaarplaatje. Kunt u echt niets doen om in onze tijd te komen."
Magistra schudde het hoofd.
"Nee, het is me onmogelijk. Dat zou in mijn jonge jaren al heel erg moeilijk voor me zijn geweest, toen ik mijn volle krachten nog had. Maar nu ben ik oud, en bovendien nog versuft door mijn val. . .

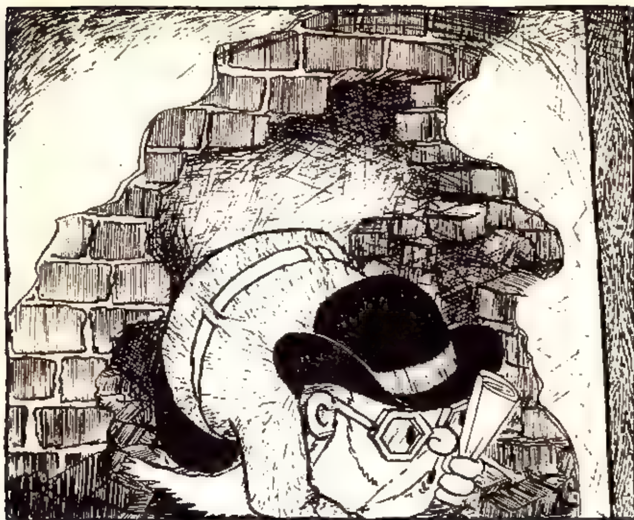
Ik zou jullie nog geen drie maanden verder kunnen krijgen, laat staan een paar eeuwen."
"Moeten we hier dan altijd blijven? " vroeg Bram wanhopig. Hij wist niet, dat in de herberg, waar de toverlantaarn brandde, de kastelein eindelijk uit zijn lange dut ontwaakt was en de kamer van de uitvinder was binnengegaan.
"Licht aan, en niemand te zien. Zonde van het geld", zei hij en zijn hand ging al naar het lichtknopje. . .

24. De kastelein draaide het licht uit. . . en in de duisternis stonden Bram en zijn vrienden plotseling weer bij hem in de kamer.
"Waar komen jullie nu vandaan? " vroeg de kastelein.
"Dat is een lang verhaal, en je zou het niet geloven", zei Brammetje, erg opgelucht door de onverwachte redding.
"Dan niet", zei de kastelein en hij slofte weg, want hij had van zijn leven al zoveel ongelooflijke verhalen gehoord, dat hij niet nieuwsgierig meer was. Bram bleef

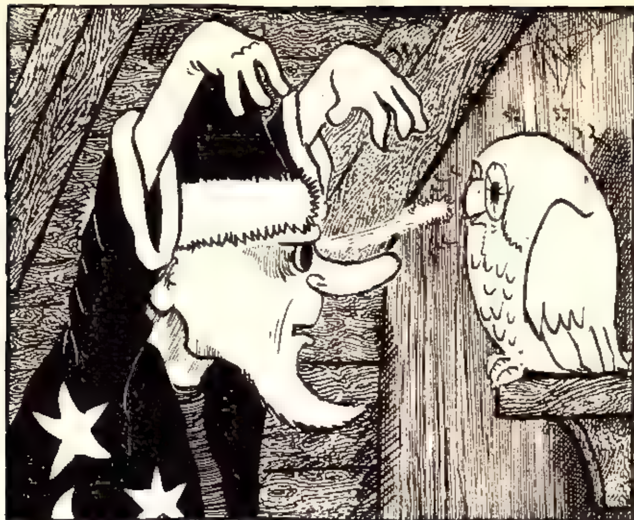
zorgelijk achter. Nu de eerste vreugde over de redding voorbij was moest hij eensklaps aan de uitvinder denken, die daar nog steeds in de andere eeuw achter een muur van puin en stenen zat.
"Eigen schuld", zei Karo wraakzuchtig, maar Bram kon de man – hoe slecht hij ook gehandeld had – niet zomaar aan zijn lot overlaten. En hij deed het licht aan, waardoor plotseling weer het beeld van Magistra's kamer op de muur werd geworpen.

25. De uitvinder had intussen een tunneltje gegraven in de berg puin, die hij door zijn spreuk had veroorzaakt. Hij kroop terug, vuil en vermoeid met kapotte nagels door het wegwerken van het gesteente. Maar de formule om goud te maken had hij nog steeds bij zich en hij omklemde het perkament, alsof hij het nooit meer zou loslaten.
Op het beeld van de toverlantaarn zag Bram de uitvinder bij Magistra binnenkomen. En om het verzoek van de goudmaker om zijn eigendom terug te geven, kon de

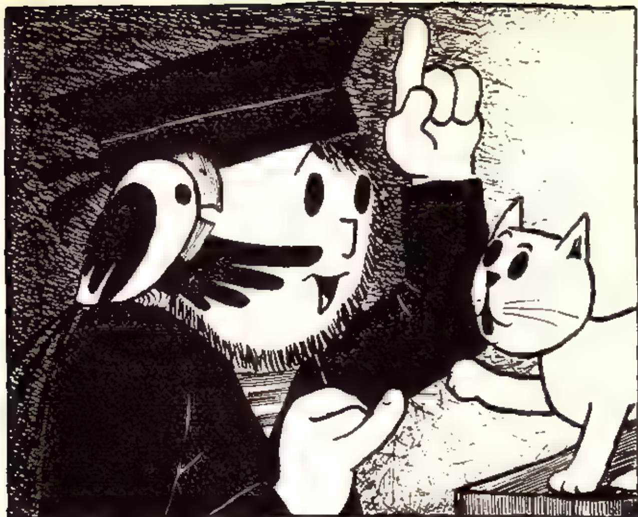
uitvinder alleen maar lachen.
"Ik denk er niet aan. Goud is macht! Goud is weelde! Goud is goud! Ik kan de wereld beheersen, als ik wil. En misschien wil ik dat wel. En wat doe jij ermee? Gouden lepels maken of zo, en verder niks. Ik zal er beter gebruik van maken, dat beloof ik je."
Honend bekeek hij Magistra, want hij wist, dat de goudmaker door zijn val machteloos was. Maar zijn mond viel open, toen Magistra zei: "Ik geloof, dat mijn toverkrachten langzamerhand terugkeren."

26. "Je toverkrachten terug? " vroeg de uitvinder bibberig. "Dat is toch niet waar zeker? Je maakt toch een grapje? "
Magistra strekte de handen naar een opgezette uil in de hoek.
"Ik zal iets moeilijks proberen, dan weet ik het zeker". Hij mompelde woorden, waarvan de uitvinder niets begreep, hoewel hij met vrucht een hogere school had doorlopen. En eensklaps gebeurde het wonder: de uil, die al vele jaren dood was, vloog plotseling met klap-

wiekende vleugels weg.
"Geweldig", zei de uitvinder, terwijl hij al om zich heen keek om zijn kansen op een nieuwe ontvluchting te schatten. "Erg fijn voor u, dat u uw krachten terug hebt. . . ik bedoel. . . ik denk, dat ik maar weer eens opstap."
"Geen sprake van", zei Magistra scherp. "Die uil was dood en werd levend; voor het evenwicht in de natuur moet nu iets wat levend is weer dood."
"O, nee. . . néé. . .! " riep de uitvinder.

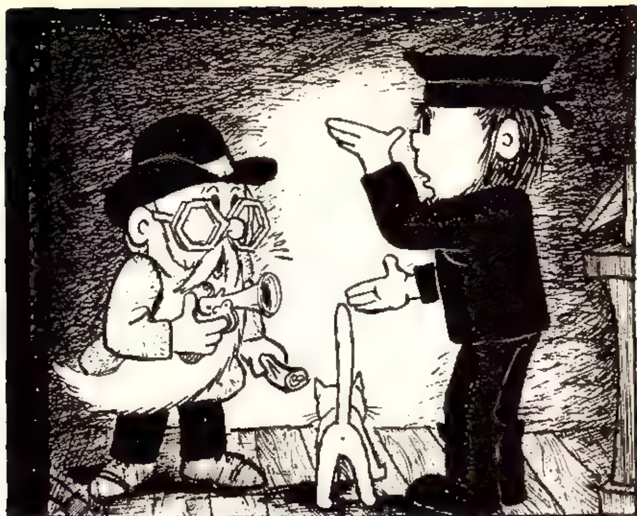

27. Met stijgende bezorgdheid had Bram op de muur van de herbergkamer gezien, hoe de uitvinder in moeilijkheden kwam.

"Dat loopt mis, dat gaat goed fout, dadelijk zitten we met een opgezette uitvinder. En al heeft hij ons niet mooi behandeld, dàt wens ik hem toch niet toe. We moeten ingrijpen."
"Maar hij heeft de formule om goud te maken nog steeds bij zich", zei Karo, " en als je hem nu naar onze tijd terughaalt, Bram, krijg je die niet meer uit

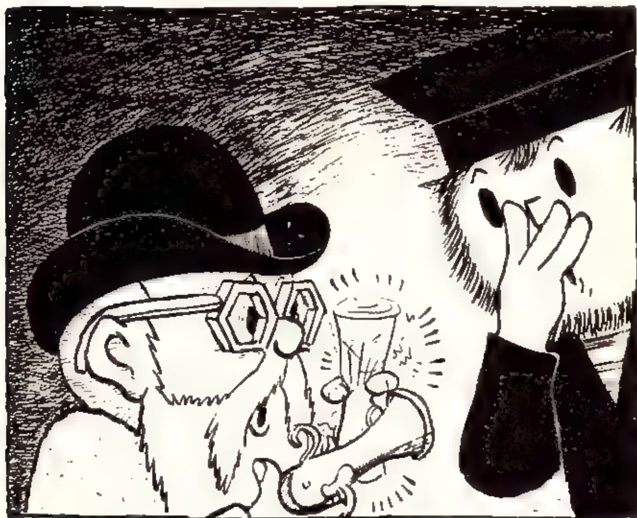

zijn vingers. Die man zal een hoop narigheid veroorzaken, als hij zelf goud kan maken."
Nog aarzelde Bram. Maar de goudmaker Magistra had zijn bezwerende vingers al weer uitgestoken en hij mompelde dezelfde woorden, waarmee hij de opgezette uil weer tot leven had gebracht.
Er was geen tijd te verliezen.
Net voordat Magistra het laatste woord zou uitspreken van de spreuk, waarmee hij de uitvinder in een onbeweeglijk beeld zou veranderen, greep Bram in.

28. Door het uitschakelen van de toverlantaarn bracht Bram de uitvinder terug in zijn eigen wereld. . . vér van het gevaar om door de tovermacht van Magistra versteend te worden.

"Dat had je wel eens eerder mogen doen", zei de uitvinder, die de kostbare formule om goud te maken stevig had vastgehouden.
"Ik heb je gered van een verschrikkelijk lot", zei Bram ernstig.

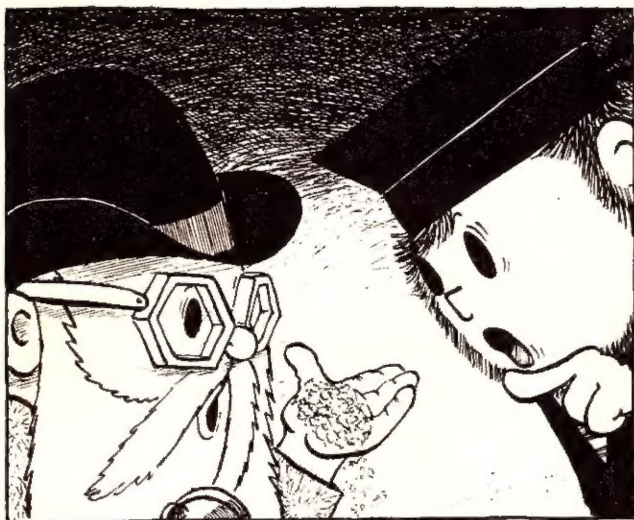

"Geef mij nu die formule, dan zullen we die vernietigen. Want de mensheid wordt er alleen maar slechter van, als één man zelf goud gaat maken".
"Nooit", zei de uitvinder.
"Ik zou 'm kunnen afpakken", dreigde Bram.
"Daar heb je het recht niet toe", riep de uitvinder en hij greep een pistool.
Bram was machteloos. Alles leek verloren. Maar de uitvinder keek plotseling naar de hand, waarin hij de formule hield. . . en een krakend geluid liet zich horen. . .

29. In de hand van de uitvinder was het kostbare perkament krakend in beweging gekomen en voor de ogen van Bram en zijn vrienden ging het langzaam verkruimelen.
In een ogenblik tijd bleef er niets anders dan stof over dat tussen de vingers van de uitvinder doordwarrelde.

"Daar begrijp ik niets van", zei de uitvinder, die dodelijk bleek was geworden.
"Maar ik wel" zei Bram. "Je hebt het perkament

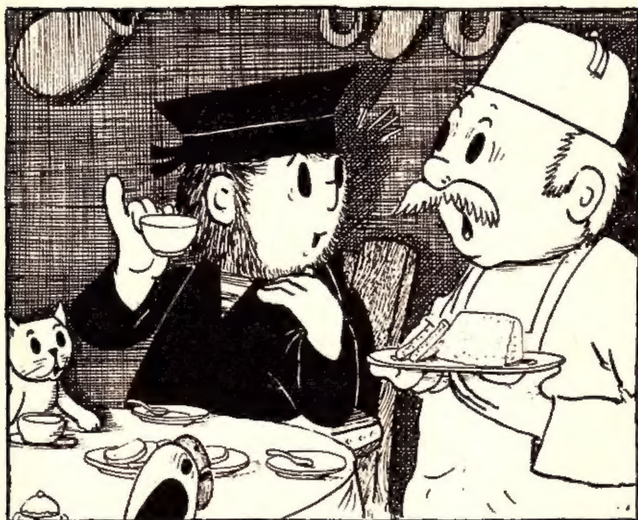

mee naar onze tijd genomen. . . en het is dus in enkele ogenblikken honderden jaren oud geworden."
"Maar perkament gaat eeuwen mee."
"Goed perkament wel", zei Bram, "maar slecht perkament niet".
"Ik heb nog nooit slecht perkament gezien", riep de uitvinder, maar dat vond Bram vanzelfsprekend, want dat was el veel eerder tot stof vergaan. "Het zal wel een kladbloc geweest zijn", zei hij, "en misschien wilde Magistra wel, dat het geheim van het goudmaken zou verkruimelen. Een wijs man, die Magistra."

30. Het pistool zakte. De uitvinder sloeg de handen voor de ogen en snikte het plotseling uit, een gebroken man door deze teleurstelling na alle moeite en gevaren.

"De tijd heelt alle wonden", zei Bram zacht, doch gevoelig. Hij wenkte zijn vrienden en op de tenen verlieten zij het vertrek, de uitvinder alleen latend met zijn verdriet. Beneden wachtte hun nog een verrassing, want de kastelein bleek klaarwakker en hij had dampende koffie en warme melk gereed staan, plus een schaal met plakken

cake.

"Kersvers, heren, heerlijke goudgele cake. Ga je gang en smul ervan. En wat denkt u, zal ik die meneer boven ook wat brengen? "

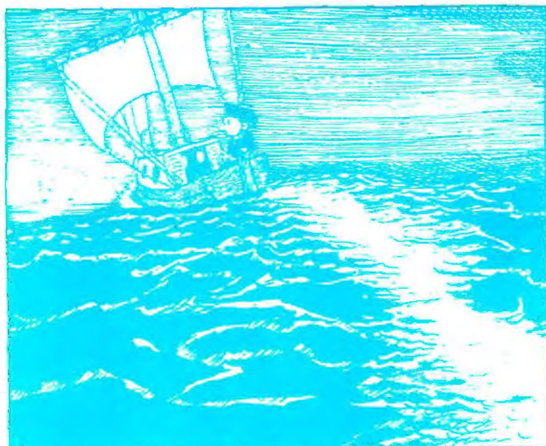
Bram schudde het hoofd.

"De koffie wel, maar die cake zou ik maar niet doen. Want alles, wat GOUDgeel is, kun je voorlopig maar beter uit zijn buurt houden. Ik ben bang, dat je er niet vriendelijk ontvangen zou worden. . ."

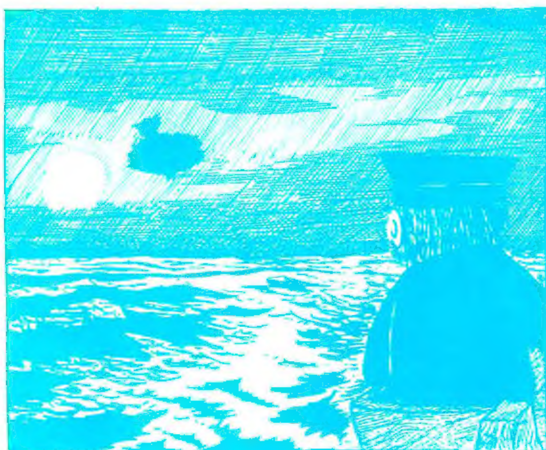
IN HET VOLGENDE NUMMER:

BRAMMETJE FOK

en de PARACHUTIST

1. Kokend warm was de dag geweest en de nacht bracht nauwelijks koelte. De tropenzon had het water van de oceaan verwarmd, tot de hand er nauwelijks in te houden was. "Pffffff. . ."
Bram zat aan dek, en slapen kon hij niet. Alleen in de nacht staarde hij voor zich uit, terwijl de Kokanje ook bij vol zeil nauwelijks vooruitkwam. Hij dacht aan de dagen, die hem wachten, aan de windstilte, die voorspeld was, aan duizend andere dingen, die niets met varen hadden te

maken. . . .
In die soezerige toestand tussen droom en waken zag hij eensklaps in het maanlicht een donkere vorm naderbij komen, die groter en groter werd, en hem met vrees vervulde. Het leek een vleermuis. ... maar áls het er één was, dan was hij ontzaglijk groot en dan was hij veel verder boven zee dan welke andere vleermuis ooit wagen zou.
"Hé. . . Karo. . . Tutu. . . word eens wakker! " riep Bram haastig.

UITGEVERIJ „SARI" B.V.
Postbus 96 - Ridderkerk